

Το σημείον του Άχαζ (α) - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Η πιο χαρακτηριστική ίσως προφητεία για την ενανθρώπιση του Χριστού είναι αυτή που αναφέρεται από τον προφήτη Ησαΐα, σε ένα από τα αναγνώσματα του Εσπερινού των Χριστουγέννων. «Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο εστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός» (Ματθ. 1, 23. Ησ. 7, 14).

Η προφητεία αυτή εξαγγέλθηκε σε μια εποχή πολύ δύσκολη για τον λαό του Θεού. Οι Ισραηλίτες είχαν διαιρεθεί, μετά τη βασιλεία του Σολομώντα, σε δύο βασίλεια, αντιμαχόμενα συνήθως μεταξύ τους. Το (νότιο) βασίλειο του Ιούδα, και το (βόρειο)

βασίλειο του Ισραήλ. Οι βασιλείς όμως και των δύο βασιλείων υπήρξαν, εκτός εξαιρέσεων, ασεβείς.

Από τους πλέον ασεβέστερους αναδείχθηκε ο Άχαζ, που βασίλευσε στο βασίλειο του Ιούδα, δυόμιση αιώνες μετά τον Δαυίδ (περί το 730 π. Χ.). Αλλά δεν «εποίησε το ευθές ενώπιον Κυρίου, ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού». «Εν τοις υψηλοίς», πάνω στα ψηλά βουνά, στις πηγές και κάτω από πυκνόφυλλα δέντρα, έφτιαξε αγάλματα και βωμούς και εκεί ο λαός πρόσφερε θυσίες και θυμιάματα στα είδωλα (τον Βάαλ και την Αστάρτη).

Όμως «εταπείνωσε Κύριος τον Ιούδαν διά Άχαζ βασιλέα Ιούδα». Ο Θεός αποφάσισε να παιδαγωγήσει σκληρά τους Ιουδαίους λόγω της ασέβειας και της αποστασίας του Άχαζ. Ιδουμαίοι και Φιλισταίοι επιτέθηκαν και κατέλαβαν πολλές πόλεις της Ιουδαίας. Αλλά το χειρότερο ήταν, ότι δυο βασιλείς, της Συρίας και του βορείου βασιλείου του Ισραήλ, συμμάχησαν μεταξύ τους και επιτέθηκαν στο βασίλειο του Ιούδα. «Και παρέδωκεν αυτόν Κύριος ο Θεός αυτού διά χειρός βασιλέως Συρίας... και εις χείρας βασιλέως Ισραήλ... και επάταξεν εν αυτώ πληγήνμεγάλην». Η θραύση των Ιουδαίων ήταν φοβερή. Λαός και βασιλιάς ταραχτήκαν και έτρεμαν από τον φόβο, όπως τρέμουν τα κλαδιά και τα φύλλα στο δάσος από τον σφοδρό άνεμο.

Παρ' όλα αυτά η Ιερουσαλήμ δεν κυριεύθηκε. Παρά την ασέβεια του Άχαζ, ο Θεός τον βοηθούσε, χάριν Δαυίδ του δούλου του. Για να μην εκλείψει η διαδοχή των απογόνων του Δαυίδ μέχρι να έλθει ο αναμενόμενος Μεσσίας. Στέλνει λοιπόν τον προφήτη Ησαΐα να πει στον βασιλιά Άχαζ να μη φοβάται από τους εχθρούς του, γιατί είναι σαν δυο σβησμένα δαυλιά που απλώς καπνίζουν. Και ότι, αφού συνετίσει τον λαό του με την τιμωρία αυτή, θα τον θεραπεύσει πάλι. Για να τον βεβαιώσει ότι έτσι θα γίνει, του είπε να ζητήσει ένα σημείο, ένα θαύμα. «Και προσέθετο Κύριος λαλήσαι τω Άχαζ λέγων• αίτησαι-σεαυτώσημείον παρά Κυρίου του Θεού σου εις βάθος ή εις ύψος (=είτε από τον ουρανό, είτε από τη γη). Και είπεν Άχαζ• ου μη αιτήσω, ουδ' ου μη πειράσω τον Κύριον».

Ο Άχαζ προφασίστηκε ευσέβεια, να μην εκπειράσει δήθεν τον Κύριο. Η αλήθεια όμως ήταν ότι δεν είχε καμιά εμπιστοσύνη στον Θεό. Έλπιζε περισσότερο στον βασιλιά των Ασσυρίων και είχε ζητήσει ήδη τη βοήθειά του. Είχε αφαιρέσει μάλιστα όλο το χρυσάφι και το ασήμι από τον ναό του Θεού και από το παλάτι του, και τα έστειλε δώρο στον Ασσύριο βασιλιά. Τότε ο Θεός, για να τον βεβαιώσει για την αποτυχία της εκστρατείας των εχθρών του, έδωσε από μόνος του το θαυμαστό σημείο-προφητεία για την εκ Παρθένου γέννηση του Υιού του, που θα ονομασθεί Εμμανουήλ (=«ο Θεός μεθ' ημών»).

Τί του έλεγε δηλαδή ο Θεός; Δεν θα σώσεις έτσι τη βασιλεία σου. Με συμμαχίες αμφίβολες, ανθρώπινες, τρεπτές. Η βοήθεια θα έλθει από αλλού. Από εμένα. Επειδή ενδιαφέρομαι εγώ να μην εκλείψει η δυναστεία του Δαυΐδ. Και θα την εξασφαλίσω με τρόπο που δεν φαντάζεσαι.

Το σημείο που δίνει ο Θεός στον Άχαζ σήμαινε ότι δεν θα χανόταν ποτέ, παρά την διαφαινόμενη εξαφάνισή του, ο λαός του Θεού. Ήταν η αδιάψευστη υπόσχεσή του ότι ο οίκος του Δαυΐδ, όποιοι και αν τον πολεμούν, δεν θα εκλείψει, μέχρι να έλθει Εκείνος στον οποίο απόκειται πραγματικά το σκήπτρο του Δαυΐδ, ο μόνος που αξίζει να λέγεται βασιλιάς και στον οποίο θα δοθεί κάθε εξουσία εν ουρανών και επί γης(Δ΄ Βασ. 16. Β΄ Παρ. 28. Ησ. 7).

Ο Υιός του Θεού, ο Μεσσίας, ο Εμμανουήλ, είναι και Υιός του Δαυΐδ, της Παρθένου που κατάγεται «εκ ρίζης Δαυΐδ», ο πραγματικός Υιός του Ανθρώπου.

(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 449, Δεκ. 2020)

(Συνεχίζεται)